

Navne, men de staa at læse i den „Berlingske Tidende“, og jeg mener, at det er nok, at jeg har henvist til dem. — Man har sagt om Lovforslaget, at det var for lidt; det er blevet sagt fra en Side i Pressen, og det har glædet mig, da der ogsaa kommer Røster fra den modsatte Side. Det er sagt fra en anden Side, at saadanne Love ikke burde være midlertidige; jeg erkjender, at Loven ikke burde være midlertidig, men da Lovforslaget blev forhandlet første Gang, bemærkede jeg allerede udtrykkelig, at Samfundet burde være organiseret saaledes, at saadanne Love vare overflødige. Jeg betragter den som en Veligheds- og Undtagelseslov, og det var som saadan, at den fremtraadte. — Der er fremdeles blevet sagt, at det ikke burde overlades til Kommunernes Raade, om de vilde give Trængende Hjælp, saaledes at de ikke derved mistede deres borgerlige Rettigheder, men at det burde være en Forpligtelse. Ogsaa denne Udtalelse kan jeg til en vis Grad tiltræde — til en vis Grad, siger jeg, ikke i dens fulde Udstrækning. Altsaa er der kommet Indvendinger, der gaa ud paa, at Lovforslaget ikke er gaaet vidt nok; men der er naturligvis ogsaa fra den anden Side kommet Udtalelser om, at Lovforslaget er for vidtgaaende og en Omstyrning af den bestaaende kommunale Ordning, hvilket jeg slet ikke kan indse. Lovforslaget gaar ikke ud fra, at Kommunerne ikke skulle kunne opfylde deres Forpligtelser; men, vel at mærke, de opfylde dem jo kun under Lovens Forudsætning, og det er den, at de Paagjældende, der modtage Understøttelse, tillige miste deres politiske og borgerlige Rettigheder. Det er det, vi ikke vorder. Selv det ærede Medlem for Afsens turde ikke benegte, at der var i alt Fald flere værdige Trængende, som kaldt ind under Kommunernes Omfæng, og Forfjellen ... (Bertsen: Det er det ærede Medlem for Hjerteminde [M. Andersen]!) ja, det er rigtigt, han er nu for Hjerteminde, men han har tidligere været for Afsens. Jeg siger altsaa, at der er den Forskjel mellem det ærede Medlems Anskuelse og min, at han mener, at der ikke var noget Uheldigt heri, hvilket jeg mener, at der er. — Der er altsaa kommet Indvendinger mod Lovforslaget fra forskjellige Side. Vi have imidlertid ikke fundet nogen Foranledning til at stille Endringsforslag; thi vi maa erkjende, at, naar der staaar, at „Ministeren bemyndiges“, saa er dermed givet, at den Minister, der modtager Lovforslaget, tillige er forpligtet til at udrede og sikkerlig ogsaa vil søle sig forpligtet til at udrede ligesaa store Bidrag som dem, Kommunerne selv udrede. Hvad særlig § 6 angaar, som vi betragte som Perlen i Lovforslaget, kan den naturligvis forandres; man kan mene, at det er for lidt, og at man maaske nok kan gaa frem efter andre Regler. Det, der for os er Hovedsagen, er, at den Epore til Kommunernes Hjælp,

der ligger deri, bibeholdes. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget og haabe, at det maa faae en blid Skjæbne paa sin videre Gang. Om det ændres i visse Retninger, kunne vi ikke have Noget derimod, naar kun Hjernen beholdes, og det er: Hjælp til Selvhjælp. I ethvert Fald mener jeg, at vi skylde Arbeidsklassen at vise, at vi have god Villie; thi at Noget sige, at der ikke kommer Noget ud af Loven, og at man ikke skal stifte et saadant Forslag frem, som der ikke kommer Noget ud af, det kan rettes imod ethvert Lovforslag, som skal arbeide sig frem. At der ikke kommer Noget ud af det, maa være de Herrer's Skyld, som stemme imod det, og det bliver saa de Herrer's Ansvar, som paatage sig det.

Sang: Der har jo nu i de senere Aar her i Thinget været talt fra forskjellige Sider om, at der burde gøres Noget for de trængende Arbejdere, og det synes jo virkelig saa, naar man læser, hvad de Herrer sige — saaledes forekommer det ialtsald mig, jeg tør ikke rose mig af, men jeg har læst det Altsammen, men jeg har det mindste læst det i Udbrag — at der er god Villie til at hjælpe. Enhver siger: Vi ville gjerne komme de Trængende til Hjælp; enhver Mand, som gjerne vil hjælpe sig selv, men ikke kan det, er det Synd og Skam at smide ind i Fattighuse og Arbeidsanstalter osv. Forsaavidt er der Enighed, det er kun, naar det kommer til Udførelsen, at Uenigheden kommer tilstede. Hvori ligger det? Det har været en Gaade for mig, naar jeg har læst alle disse Udtalelser om det varme Hjertelag, der synes her i Thinget at være fra forskjellige Side netop for at komme de trængende Arbejdere til Hjælp, at det saa ikke endnu er kommet dertil. Er Meningen den, at Ordet er til for at skjule Tanken med? Er Meningen den? Det tror jeg ikke! Jeg tror ikke, man vil skjulle Sagen bort i Ord. Vi se jo i mange Sager, at der blot skal tales om dem, og Folk lide ofte af noget Bist — jeg vil ikke kalde det med det rette Navn, — men de skulle blot af med Udtalelserne, saa kan det være nok. Jeg holder mig altsaa til, at de Mand, som have talt for de trængende Arbejdere, virkelig mene de Udtalelser, de ere komne med, og forsaauidt det er Tilfældet, tror jeg ogsaa, at der maatte kunne komme noget Godt ud af det Lovforslag, der her foreligger. Det kan godt være, at der er Noget hist og her af Enkeltheder, der burde ændres — det have vi jo hørt Ytringer om — Noget, der burde tilføies, eller Noget, der burde tages ud, men jeg synes, at vi burde tage alvorlig fat paa Sagen. Der er jo mange fattige Mænd og Kvinder, som maa vaagne med Beskjæmring for, hvorledes de kunne faae Noget til sig og deres Børn, — og det er ikke alene Tilfældet her i Byen, men ogsaa rundt omkring i Kjøbstæderne og paa Landet — og som tænke: